

c) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to czy wynikająca z prawa wspólnotowego zasada równości wobec prawa nakłada obowiązek jednakowego traktowania przypadków, w których prawo pracownika do odszkodowania z tytułu zakończenia umowy zostało ustanowione w wyroku sądowym, oraz innych przypadków, w których odszkodowanie wynika z ugody pomiędzy pracownikiem i pracodawcą, zawartej przed sądem i za zgodą organu sądowego?

3) a) Czy w przypadku, gdy prawo Państwa Członkowskiego (już wcześniej), jeszcze przed wejściem w życie dyrektywy 2002/74/WE⁽²⁾, przyznawało pracownikowi prawo do uzyskania ochrony z instytucji gwarancyjnej na wypadek niewypłacalności pracodawcy w zakresie odszkodowania z tytułu zakończenia umowy, można przyjąć, że począwszy od wejścia w życie tej dyrektywy w dniu 8 października 2002 r., pomimo iż nie upłynął minimalny termin na jej transpozycję, Państwo Członkowskie stosuje prawo wspólnotowe w przypadku, gdy rozstrzyga o wypłacie przez instytucję gwarancyjną przedmiotowych odszkodowań z tytułu zakończenia umowy w związku z niewypłacalnością pracodawcy, które to odszkodowania zostały zasądzone po dacie 8 października 2002 r.?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to czy hiszpańskie organy administracyjne i sądowe, stosując dyrektywę 80/987/EWG i regulacje prawa krajowego, które transponują treść dyrektywy, są związane zasadą równości wobec prawa i zakazem dyskryminacji wynikającymi z prawa wspólnotowego, w znaczeniu określonym wykładnią Trybunału, pomimo iż nie jest ona zbieżna z wykładnią analogicznego prawa podstawowego zawartego w Konstytucji Hiszpańskiej, przyjętą w orzecznictwie hiszpańskiego Trybunału Konstytucyjnego?

c) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to czy wynikająca z prawa wspólnotowego zasada równości wobec prawa nakłada obowiązek jednakowego traktowania przypadków, w których prawo pracownika do odszkodowania z tytułu zakończenia umowy zostało ustanowione w wyroku sądowym, oraz innych przypadków, w których odszkodowanie wynika z ugody pomiędzy pracownikiem i pracodawcą, zawartej przed sądem i za zgodą organu sądowego?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (80/987/EWG) Dz.U. L 283, z 28.10.1980 r., str. 23.

(²) Dyrektywa 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG Dz.U. L 270, z 8.10.2002, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-82/05)

(2005/C 93/31)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Patakia, doradcę prawnego należącego do jej służby prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że traktując procesy dopiekania lub odgrzewania wyrobów „bake-off” identycznie z pełnym procesem wyrobu chleba i poddając je wymogom ustawodawstwa dotyczącego piekarni, Republika Grecka wprowadza ograniczenie w przywozie z innych Państw Członkowskich i we wprowadzaniu na rynek grecki wyrobów „bake-off” oraz uchybia [w ten sposób] zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 WE;
2. obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W drodze skargi Komisja została poinformowana, że z powodu braku szczególnej regulacji dotyczącej chleba i wyrobów piekarskich, które są albo częściowo upieczone albo upieczone całkowicie i zamrożone, metoda „bake-off” jest traktowana przez władze greckie jak pełny proces przygotowywania i wypieku chleba. Władze greckie zezwalają w związku z tym na krótkie dopiekanie lub odgrzewanie tych wyrobów w punkcie sprzedaży jedynie wtedy, gdy spełnia on wszelkie wymogi przewidziane dla piekarni, mimo iż metoda „bake-off” obejmuje jedynie krótkie dopiekanie częściowo upieczonego chleba lub odgrzewanie zamrożonego całkowicie upieczonego chleba i nie obejmuje żadnego z wcześniejszych etapów przygotowywania i wypieku. W związku z tym wyroby „bake-off” mogą zostać wprowadzone na grecki rynek albo przez punkty sprzedaży spełniające wymogi przewidziane dla piekarni, po dopieczeniu lub odgrzaniu, albo przez sklepy ogólnospożywcze jako częściowo upieczone lub zamrożone wyroby piekarskie wymagające późniejszego upieczenia lub odgrzania przez konsumenta. W obydwu przypadkach, zdaniem Komisji, wyroby „bake-off” są odpowiednio mniej atrakcyjne dla konsumenta niż inne wyroby piekarskie.

2. Komisja uważa, że sposób w jaki władze greckie interpretują i stosują obowiązujące przepisy prowadzi w rzeczywistości do zakazu sprzedaży przez sklepy ogólnospożywcze (supermarkety) wyrobów „bake-off”, które zostały dopieczone lub odgrzane, ponieważ wyroby „bake-off” są błędnie uznawane przez władze greckie za podlegające zwiększonym wymagom, które zasadniczo obowiązują w stosunku do przygotowania i wypieku chleba pieczonego całkowicie i wyrobów piekarskich.
3. Zdaniem Komisji, ponieważ krótkie dopiekanie lub odgrzewanie poza piekarnią stanowi cechę charakterystyczną odróżniającą wyroby „bake-off” od innych wyrobów piekarskich, stosowanie greckich przepisów dotyczących wyrobu chleba wobec wyrobów „bake-off” nie może być uznane za kwestię związaną z warunkami sprzedaży w rozumieniu wyroku w sprawie *Keck and Mithouard* i związku z tym należy do zakresu stosowania art. 28 WE.
4. Komisja twierdzi ponadto, że większość warunków stosowanych wobec metody „bake-off” jest oczywiście nieusprawiedliwiona i nieproporcjonalna [w stosunku do celu], ponieważ metoda ta polega jedynie na krótkim dopiekanu lub odgrzewaniu częściowo upieczonych lub całkowicie upieczonych i zamrożonych wyrobów piekarskich. Poza tym Komisja uważa, że warunki te są wyjątkowo uciążliwe dla wszystkich sklepów ogólnospożywczych zobowiązanych do spełnienia szczególnych wymogów stawianych piekarniom.
5. W związku z tym Komisja jest zdania, że Republika Grecka uchybia zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 WE.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-84/05)

(2005/C 93/32)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej M. Konstantinidisa i A. Aresu, członków jej służby prawnej, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając do dnia dzisiejszego niezbędnych przepisów w celu transponowania dyrektywy Rady 96/61/WE⁽¹⁾ z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, Republika Włóska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 21 ust.1 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 października 1999 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-85/05)

(2005/C 93/33)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez S. Pardo Quintillán i D. Recchia, działające w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Włóska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 24 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.